

Бѣднитѣ птиченца.

Вънка лоша буря
Страшно свири, вѣе;
Птиченцето мило
Свило се не пѣе.

Млъкнжло, горкото,
Зъзне и трепери,
Нѣма дѣ храница
Сладка да намѣри.

Снѣгове покрили
Поля и градини,
Блата и могили,
Гори и долини.

Кацижли, горкитѣ,
Вижте ги, на двора,
Жално обикалятъ
Се покрай обора.

Милостъ направѣте,
Младички момчета!
Гладни ще загинжтъ
Бѣднитѣ врабчета.

Житце имъ прѣсигѣте,
Дайте имъ трошички:
Нийдѣ вѣчь по кѣра
Нѣма днесъ мушички.

Д-ца 15/II 99 г.

Ц. Калчевъ.

М И Т Ю.

итю ходѣше на училището. Всѣка сутрина учительтъ имъ прѣглеждаше поктитѣ дали сж изрѣзани и ржѣтъ имъ дали сж измити. Той всѣкога имъ казваше, да се измиватъ и прѣчистватъ хубаво и, тѣй да дохаждатъ въ училището, ако искатъ да бѣдѣтъ здрави.

Митю запомни думитѣ на учителя си

и щомъ станѣше сутрина отъ леглото си, първата му работа бѣше да се измие. Той си миеше съ сапунъ и лицето, и вратѣтъ и ушитѣ. Когато пѣкъ врѣмето е студено, Митю помолва майка си да му стопли малко вода и пакъ се измиваше хубаво на всѣкъждѣ.

Ето защо лицето на Митя бѣше чисто и бѣло: той не знаеше нѣкога да е ималъ пѣпки по лицето си, както много други дѣца, които не обичатъ да се мижатъ.

Дѣца, измивайте се всѣкога, ако искате да бѣждитѣ здрави!

МАЙКА И ДЪЩЕРЯ.

Ба една бѣдна жена умрѣла дѣщеря ѝ Анка. Тя нѣмала други дѣца. Отъ жалость, майката нито ядѣла, нито пиела, нито спѣла. Една нощъ тя задрѣмала и сънувала: Анка дошла при нея и въ рѣцѣтъ си държала малка чашка, пълна съ вода.

— Какво е това, Анке? Защо ти е тази чашка?

Мамо, въ тази чашка азъ събрахъ всичкитѣ ти сълзи. Ето на, виждашъ че чашката е вече прѣпълнена и не плачи вече. Ако ли ти още плачешъ за мене, то за сълзитѣ ти иѣма вече мѣсто въ тази чаша—ще започнатъ да се разливатъ по земята. А съ това ти ще ми направишъ зло на онзи свѣтъ. Втори пѣтъ ти се моля не плачи за мене, защото сега ми е много хубаво тамъ.

Отъ тогава апкината майка не плакала вече, защото знаела, че дъщеря и живѣла хубаво на онзи свѣтъ.

НЕ СЕ ЯДОСВАЙТЕ!

румъ се ядосвалъ много лесно. Когато е ядосанъ, той биелъ гдѣ що завърнелъ, викалъ и чупелъ каквото попаднѣло на ржцѣтъ му.

Веднѣжъ неговата малка сестра, Невѣнка, чукнѣла, по погрѣшка, тамъ, гдѣто той си чъртаелъ една чърта.

Тосъ часъ Крумъ се ядосалъ и ударилъ сестра си съ линията по главата.

Невѣнка надала силенъ викъ. Голѣма рана се отворила и кръвта потекла. Крумъ се уплашилъ и захванжлъ да вика за помощъ. Майка му дошла.

Той призналъ грѣшката си, заплакалъ и отишълъ да цѣлуе сестра си. Крумъ се обѣщалъ, че не щѣлъ да се ядосва вече.

МИХО.

Днесъ е на Миховата баба именния день. Още църква не пустнѣла, Михо, съ букетъ въ ржка, се отзова при баба си въ приемната стая: снелъ шапка и смирено и честитява да

живѣе още толкозъ на земята. Баба му благодари и му подаде единъ левъ подарѣкъ.

Нашъ Михо е вече богатъ. Той се чуди какво да си купи. Изъ пжтя срѣщнахъ продавачъ на раци. Продавачътъ разбралъ че Михо е глупавъ, та за 1 левъ му далъ само единъ ракъ.

Михо взелъ рака и зарадваиъ тръгнахъ къмъ дома си, да се похвали на майка си, че е купилъ *сфтина* стока.

Като вървѣлъ Михо улавялъ рака ту за опашката, ту за пипалкитѣ, ту за щипкитѣ—голѣмитѣ крака. Той искалъ да узнае на какво мерише това животно, та го доближилъ до носѣтъ си. Но ракътъ го

докопалъ здраво за носа и не мислилъ да се пустне вече. Михо забравилъ радостъта и се хукижлъ при майка си да го избави отъ този *лютъ звѣрь*.

Майка му го отървала отъ немилостивия ракъ и го накарала да и раскаже отъ гдѣ се е взелъ този неканенъ гостъ на Миховия посѣ.

Като узнала, че Михо е прахосалъ *единъ левъ* само за *единъ ракъ*, тя се ядосала и захванжала да го съвѣтва още веднѣжъ да не харчи паритѣ си за безпозелни работи. Показала му *кумбарата* на кака му Еленка и му казала за *напрѣдъ*

тамъ да си пуца подаренитѣ пари, че кога захване да ходи на училище, ще му купуватъ съ тѣхъ полѣзни книжки за прочитѣ.

ПРОЛѢТЪТА

НАСТЪПВА.

ѣ влизанието на мѣсецъ Мартъ, настѣпва и пролѣтъта. Снѣговетѣ на всѣкъдѣ се стопяватъ. Само върховетѣ на планинитѣ се гордѣятъ още съ бѣлата си прѣмѣна. Отдавна кокичето и мензохарьтъ, тѣзи прѣдвѣстници на пролѣтъта, се показаж на бѣлъ свѣтъ. Дѣцата още прѣзъ Февруари се събирахъ по нѣколко и ходѣхъ край блискитѣ горички да търсѣтъ и бержтъ мензохарь. А сега, колко още по-вече цвѣтя ще изникнжтъ! Подъ всѣко трѣнче ще намѣрите теменужка — туй скромно цвѣтенце съ толкова приятна миризма! Колко ли пѣкъ насѣкоми ще излѣзатъ изъ земята, да се радватъ на топлото слънце! Ами дѣцата? — Тѣ най-много трѣбва да се радватъ на веселата пролѣтъ.

Вчера и азъ излѣзохъ да се расходж до ближната горичка. Тамъ видѣхъ ученицитѣ отъ нашето село съ своятъ учитель — бѣхъ излѣзли на расходка. Учителътъ имъ ги бѣше събралъ на една полянка, въ срѣдъ гората и имъ разказваше за най-раннитѣ пролѣтни цвѣтя.

Освѣнъ това, ученицитѣ бѣхж уловили нѣколко насѣкоми и питахж учителѣтъ си какви сж тѣ; той съ радостъ имъ разказваше всичко каквото тѣ го питахж. Слѣдъ туй, той имъ позволи да отидатъ изъ горичката да си поигражтъ и си набержтъ по една китка отъ горски цвѣтя.

Дѣцата скачахж, дишахж чистия пролѣтенъ въздухъ и се веселихж чакъ до захожданието на слънцето. Всяка вечеръ азъ виждахъ на полето много отъ тѣзи дѣца, да игражтъ на чистъ въздухъ. Тѣ всички бѣхж съ руменни бузи и весели лица.

Дѣца, обичайте полето! А сега тамъ е най хубаво! Играйте на чистия въздухъ, той ще ви направи още по пѣргави и по игриви.

МОЯТА КУКЛА.

Много, много
Се не бавихъ,
Ето виждте
Що направихъ!

Кукла съ крака,
Ржцѣ, глава
Азъ изрѣзахъ
Отъ мукава.

Сега трѣбва
Конецъ, игла,
Малко хасе
Или басма
Да ушиѣж
Рокля, фуста
Да облѣкж
Монта кукла.

гр. Я.-лѣ.

Н. Годюлевъ.

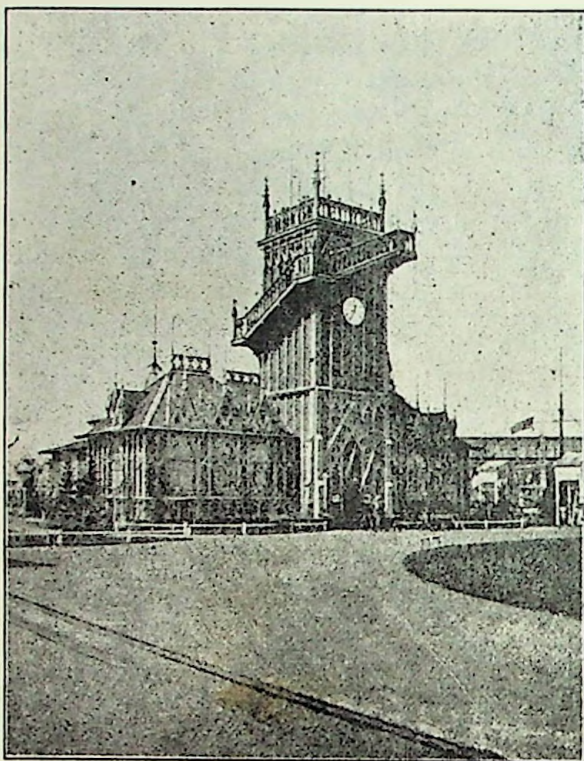

МЕТЕОРОЛОГИЧЕСКА СТАНЦИЯ.

Въ София, Пловдивъ, Казанлъкъ и въ много други градове въ България сж направени така нареченитѣ *Метеорологически станции*. Въ тѣзи станции има разни уряди, съ които наблюдаватъ промѣняванъето на врѣмето. Всичкитѣ наблюдения грижливо се записватъ, провѣрватъ и изучаватъ. По този начинъ човѣкъ може точно да знае по кои мѣста въ България вали по често дъждъ, гдѣ пада по много снѣгъ и кой мѣста се упостошаватъ отъ градъ. Сжщо може да се узнае гдѣ духатъ силни вѣ-

трове, гдѣ става най-голѣмъ студъ и жега. А тѣзи нѣща много ползуютъ опитнитѣ земледѣлци.

Тази картинка ни прѣдставлява една метеорологическа станция.

Но по нашитѣ мѣста земледѣлцитѣ не умѣйтъ още да се ползуютъ отъ промѣняването на климата и почвата. Много пжти тѣ сѣйтъ растения, които не могатъ да вирѣйтъ въ тази земя и въ този климатъ. Това тѣ правѣтъ отъ незнаенъе и отъ това, че не се интересуватъ отъ климата и почвата.

МАЛКИЯ ТЮТЮНДЖИЯ.

Иванчо билъ много разглезено момче, защото родителитѣ му изпълнявали всичко, каквото искалъ.

Веднѣжъ той останжлъ самичѣкъ въ стаята: майка му и сестра му Мария отишле въ градината по работа. Иванчо видѣлъ на масата бащинитѣ си цигари и взелъ да запали една отъ тѣхъ. Той си мислилъ, че пушенъето на тютюня е много сладко нѣщо. Иванчо запалилъ цигарата, смукнжлъ нѣколко пѣти и испустнжлъ димѣтъ изъ устата си. Но димѣтъ влѣзаль въ гърлото му; той захванжлъ да кашля и очитѣ му се напълнили съ сълзи.

Прѣдметитѣ взели да му се виждатъ тъмни, а стѣнитѣ на стаята, като че се движатъ. Най-послѣ му се завило свѣтъ, хвърлилъ цигарата на една страна, а той паднжлъ на земята.

Слѣдъ малко стаята се нанѣлила съ димъ—цигарата паднжла на възглавницата и тя се запалила.

Въ това врѣме въ стаята влѣзла майка му. Тя извикала Марийка и сполучили да изгасѣтъ огнѣтъ. Нищо друго не изгорѣло.

Иванчо, като паднжлъ на земята, ударилъ се въ масата, та си разбилъ главата. Малко останжло да се удари въ окото.

Майка му го изнесла на двора, залели го съ вода, свѣстили го и му привързали раната. Като се посѣвзелъ малко, Иванчо казалъ: „Мила мамо, не ми се карай! Азъ нѣма вече да пушж тютюнъ. Моля ти се, прости ме!“

Тя се съжелила и му отговорила:

„Ето, Иванчо, самъ видишъ каква *сила* отрова има въ тютюня; освѣнъ това, щѣше да ни направишъ такава врѣда, щото да изгубимъ и тебе, и къщата си. Тази случка всѣкога ъж помни.“

Иванчо прѣгърнжлъ майка си и казалъ: „Мамо, втори пжтъ ти се моляж, прости ме! Азъ никога вече нѣма да пушж тютюнъ.“

Майка му го простила, цѣлунжала го и отъ тогава Иванчо никога не помислилъ вече да пуши тютюнъ.

ДЕНЪ И НОЩЪ.

(Изъ писмото на Бориса).

Драгий ми Круме,

несъ едвамъ сварихъ да ти напишж нѣщо. Много ти благодаржъ за послѣднето писмо, съ което ми пишешъ за *мѣсечни-тъ фази*. Азъ разбрахъ всичко и останжхъ много доволенъ. Искашъ да ти съобщя нѣщо по науката. И на насъ разказватъ много хубави нѣща отъ *Географията*. Тѣзи дни учихме какъ става **денъ и нощъ**. Ето какъ ни го расказа учитель:

Вземете една топка и ъж турѣте вечерно врѣме срѣщу ламбата. Страната на топката, която е къмъ ламбата е освѣтена, а другата не е; или половината отъ топката е освѣтена, а другата половина е въ сѣнка.

Нашата земя прилича на една много голѣма топка, поставена въ пространството. Тя се върти съ извънредно голѣма бързина около слънцето. Пжтъ, по който земята се върти около слънцето, се казва **орбита**. Този пжтъ тя го прѣминува за 365 дена, 5 часа, 48 минути

и 46 секунди. Като се върти около слънцето, върти се въ сжщото врѣме и около *оси́та си*. Земята се завърта единъ пжть около своята ось въ 24 часа. Въ туй си движение около слънцето и около оси́та си, тя обръща постепенно ту едната, ту другата си страна къмъ него.

Това ясно се вижда и отъ картинката. Огръ́ната страна е **день**, а тъмната **нощъ**; т. е. хората, които се

намиратъ на тази страна иматъ день, а на другата — нощъ.

Мѣсецътъ и той получава свѣтлината си отъ слънцето. Като се върти около земята, освѣтява тъмната ѝ страна и ни свѣти ноцѣмъ.

Ако научимъ нѣщо ново, азъ пакъ ще ти пишж. Но и ти не ме забравяй.

Твой: *Борисъ*

ИСУСЪ ХРИСТОСЪ СЪ УЧЕНИЦИТЪ СИ.

Единъ день И. Христосъ заедно съ ученицитѣ си се качили на една ладия и заплували изъ *Генисаретското* езеро. Врѣмето било хубаво и слънцето печало силно. Езерото било тихо и много приятно за расхождане. Едни отъ ученицитѣ гребели съ веслата и лодката легкичко се плъзгала на вжтрѣ. И. Христосъ застанжлъ въ срѣдата имъ, обяснявалъ имъ нѣкои притчи, поучавалъ ги, като имъ казвалъ нѣкон нови работи, а ученицитѣ съ жадность гълтали неговитѣ думи.

Като приближили срѣдата на езерото, изведнѣжъ се появила страшна буря. Небето се покрило съ черни облаци; вѣтрътъ духалъ отъ всички страни и езерото страшно се развълнувало. Появили се голѣми вълни, които съ яростъ блѣскали лодката. Ученицитѣ се уплашили и испустнжли веслата. Лодката се извивала и още малко и всички щѣли да потънжтъ. Ученицитѣ захванжли да се молжтъ и да викатъ на И. Христа: „Господи, въ тебе е нашето спасение!“

Слѣдъ това Христосъ се исправилъ на срѣдата, вдигналъ ржцѣтъ си и всичко се умирило: вѣтрътъ прѣстаналъ, небето се разяснило и вълнитъ утихнали. Ученицитъ паднали на колѣнитъ и благодарили на И. Христа, за гдѣто ги спасилъ.

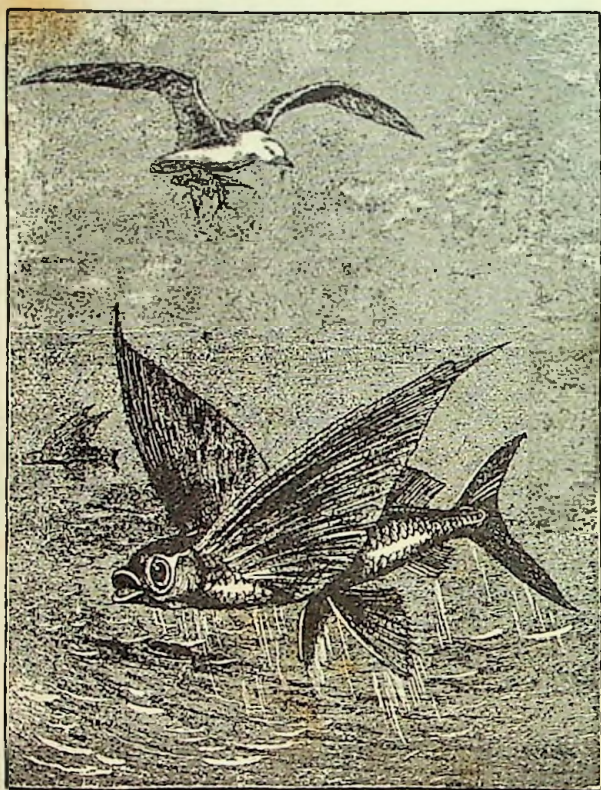
ХВЪРКОВАТИ РИБИ.

Птици, които сж пхтували по море, разска-
ватъ, че сж виждали да хвѣрчатъ изъ въз-
духа надъ морската вода риби, които отдалечъ
приличатъ на сжщи лѣстовички. Такива риби
има нѣколко вида: едни отъ тѣхъ се наричатъ

морски лѣстовички, други хвърчащи щуки и др. т.

Появяването на тѣзи риби въ въздуха надъ морската вода отдалечъ прѣдставлява доста чудна картина: тѣ забикалѣтъ корабитѣ една по една, или по нѣколко изведиѣжъ, като колело. Тѣзи риби не могатъ да трайѣтъ дълго врѣме въ въздуха, затова на често се потапятъ въ водата и отново излизаятъ да хвърчѣтъ. Хвърчението имъ се продължава до тогасъ, до като изсъхнатъ перкитѣ имъ.

Хвърковатитѣ риби излизаятъ надъ водата, за да се отърватъ отъ лакомитѣ риби, като делфинитѣ, акулитѣ

и др, които ги поглъщатъ по нѣколко изведнѣжъ. По нѣкога намѣсто да се отърватъ, тѣ налитатъ на друга бѣда:—видишъ че остритѣ нѣгти на нѣкоя водна граблива птица се заболи въ месото имъ и ги занасятъ на малкитѣ си за ядене. Нѣкои пъкъ отъ хвѣрковатитѣ риби излизатъ надъ водата не отъ страхъ, а да си търсѣтъ храна.

Свѣтлината нощно врѣме много привлича тѣзи риби, за това често се случва да падатъ по нѣколко наведнѣжъ около стѣлба, кждѣто е окаченъ фенерътъ на кораба. И който иска да лови хвѣрковати риби, той трѣбва да влѣзе съ ладията си въ морето нощно врѣме съ запалено свѣтило въ нежъ.

Отъ всички хвѣрковати риби най-красиви сж морскитѣ лѣстовички: отгорѣ биватъ червено-сини, срѣбърно бѣли, а отъ долу сини.

Най-голѣмитѣ неприятели на тѣзи риби сж воднитѣ грабливи птици и голѣмитѣ риби. Отъ човѣка тѣ нѣма защо да се боѣтъ, защото безвкусното имъ месо никого отъ рибаритѣ не кара да се залавя съ тѣхното ловене.

ПАНИГА *)

— Панига, златна Панига,
Що ти е златно името,
Що за прочуто мѣстото?
— Пѣтнице, кално друмниче,
Триста чарка воденични
Моитѣ води въртътъ ги,
Хиляди рала, бостани
Бистри ми води поѣтъ ги;
Нигдѣ ми нѣма житото,
Житото и пѣстжрвата.

1896 г.

М. Ив. Ханджиевъ.

*) Панига е една малка рѣчица, притокъ на рѣка Искаръ.

КАКЪ КУЧЕТО СИ ИЗ- БРАЛО ГОСПОДАРЪ.

(Приказка).

ѣ една малка колибка, на край града, живѣело едно куче. То не било благодарно отъ живота си.

Единъ день кучето тръгнѣло по свѣта да си търси господаръ. Срѣщнѣлъ го вълкътъ и го попиталъ:

— Куче, кждѣ отивашъ?

— Да си търся господаръ, казало кучето, и продължило: ако искашъ вземи ме за твой слуга.

Вълкътъ се съгласилъ, и тръгнѣли заедно. Като повървѣли малко, кучето забѣлѣжило, че вълкътъ вдигналъ носа си на горѣ и захванѣлъ да души, а по-послѣ—отбилъ се отъ пѣтя и почнѣлъ да върви тихо.

— Отъ какво се страхувашъ, господарю? попитало кучето.

— Отъ какво ли? отговорилъ вълкътъ,—я поглежъ всрѣдъ поляната! . . . Видишъ ли баба си меца, гдѣ яде медъ! . . . Щомъ ни усѣти, ще стане сѣ господари и слуги наоколо!

Кучето разбрало, че вълкътъ не е въ състояние да може ди го пази, затуй напуснѣло го, поискало на мечката да слугува, и тя се съгласила.

— Хайде да идемъ при говедата, казала мечката:

много съмъ гладна, — иска ми се да хапнѣ кравешко месо.

И отишле; нѣ, още не приближили, чуло имъ се шумъ, врѣва: крави мучжтъ, конѣ цвиљжтъ, — всичкия добиткъ бѣга, кждѣто му очи виджтъ.

Мечката се скрила задъ едно дърво, погледала отъ тамъ и слѣдъ това начаса се върнѣла и се заврѣла въ храсталака.

— Много съмъ закѣснѣла, казала мечката, — тукъ вече лѣвътъ се распорежда.

— Какво казахте вие, лѣвъ ли? . . . Ами какво нѣщо е туй, което казвашъ, че се нарича лѣвъ? попитало кучето.

— Нима не знаешъ? . . . Той е царь на животнитѣ. По-силенъ отъ него нѣма между насъ, казала мечката.

— Като е тѣй, прощавай! Азъ при него ще идѣ да слугувамъ, казало кучето.

Кучето отишло при лева, поуплакало му се, и той се съгласилъ да го вземе за слуга.

Дълго врѣме кучето служило при лева. Прѣзъ това врѣме никое животно не посмѣяло да го обиди, зеръ, кой ще се осмѣли да докачи слугата на лѣва!

Веднѣжъ лѣвътъ и кучето — господарьтъ и слугата, минавали прѣзъ една гора. Веднага лѣвътъ се спрѣлъ и изревалъ тѣй силно, щото цѣлата гора екнѣла. Слѣдъ това той ровнѣлъ земята съ краката си и тихо почнѣлъ да отстъпа назадъ.

— Защо се връщашъ, господарю? попитало кучето.

— Затуѣй, защото насрѣща иде челоуѣкъ! отговорилъ лѣвътъ, и азъ трѣбва да го заобикољж! — инѣкъ зло ще патя, зеръ, той е иай-силниятъ на свѣта.

— Щомъ е тѣй работата, азъ ще идѣ да слугувамъ при него, казало кучето: ако съмъ слуга, да съмъ баремъ при най-силниятъ, който ще може да ме пази. Защо ми е такъвъ, като тебе, господарь!

Като казало това, кучето напуснжло лъва и отишло при човѣка. Отъ тогава и до днесъ то сѣ при него слугува, — още не е намѣрило по-силно животно отъ него.

Ножътъ и вилицата. Единъ отъ най-употрѣбителнитѣ нѣща на човѣка сѣ ножътъ и вилицата. Въ старо врѣме ножътъ не сѣ го правили отъ *металъ*, както сега, а отъ камѣкъ, кокалъ и пр. Кждѣ XVI-то столѣтне (отъ Рожд. Христово) сѣ започнжли да правѣтъ ножътъ отъ металъ, а вилицата за пръвъ пѣтъ е била направена въ *Италия*. Отъ тукъ сѣ започнжли да ги испращатъ по другитѣ страни прѣзъ 1608 год. Най-много сѣ испращали въ *Англия*. Въ *Испания* вилицата и сега се срѣща твърдѣ рѣдко, а въ *Китай* нѣма металически вилици. Тамъ ги правѣтъ отъ дърво, или отъ слонова кость.

М.

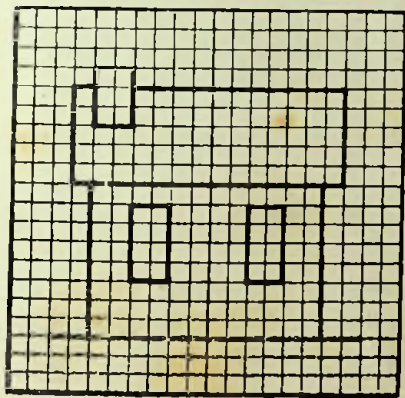
Какво яджтъ рибитѣ. Единъ ученъ човѣкъ, на име **Бремъ**, който е изучилъ добръ живота на рибитѣ и е написалъ книгата: „*Живота на животнитѣ и рибитѣ*“,

отговаря ни кратко и ясно: „Рибитѣ ядѣтъ риби“. Тѣзи думи макаръ и кратки, ни показватъ много ясно съ какво се хранѣтъ рибитѣ. Наистина, казва той, че има и такива, които се хранѣтъ съ растителни вещества, които намиратъ по дъното на моретата и рѣкитѣ, но по-вечето отъ тѣхъ се ядѣтъ едни други: по голѣмитѣ поглѣщатъ по малкитѣ, тѣзи още по малкитѣ и т. п. Животътъ на рибитѣ се състои въ тѣзи двѣ пѣща: 1) вечно грабителство и 2) немилостиво истребление на по-слабитѣ отъ тѣхъ.

А какво ли изобилие отъ риба щѣхме да имаме, ако не се ядѣхъ едни други!

А — оз.

Фигури за изрѣтане.

Кѣщичка.

Начѣртайте тази кѣщичка въ тетрадитѣ си по рисуване!

З А Д А Ч И .

I. ✓

Отъ единия чучуръ на една чешмя истича 0 8 литра вода въ една минута, а отъ другия — 1 3 литра вода. За колко часа двата чучура ще напълнятъ единъ транъ, който събира 924 литра вода? М.

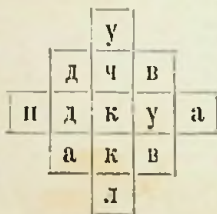
II. ✓

Часть съмъ отъ човѣшко тѣло; махнѣте втората ми буква, ще получите името на едно градинско цвѣте. II. I'-въ.

III. ✓

Отъ буквитѣ: т, п, о, ѣ, л, ъ, р, т, а, в, а, т, ж, п, п, а, с, кое изречение може да се състави?

IV. ✓

V. ✓

Мария Стефанова

Коста Еневъ

(с. Джюлюница Кесаревско). (с. Джюлюница Кесаревско).

Размѣстѣте буквитѣ въ горнитѣ квадратчетата, та като ги четемъ отъ горѣ на долу и отъ лѣво къмъ дѣсно, да се получатъ еднакви думи.

Великденска нощъ.

Слънцето скри се,
Денътъ минува;
Нощъ на земята
Мрачна царува.

Какъ тихъ е вредомъ
Сега простора!
Ни гласъ се чува,
Ни шумъ отъ хора.

Я въ небе чисто
Ясни звѣздички
Гръбътъ отгорѣ,
Трепкатъ самички.

Вечъ на Голгота
Никой не шава;
Нищо покоя
Не нарушава.

Само стражари
Огънь наклали
Пазятъ на гроба,
Ощъ не заспали.

Туку-що мѣсець
Блѣденъ исплува,
Пѣтли пропѣхъ,
Срѣднощъ минува —

Глухъ подъ земята
Екъ се раздава,
Тозъ-часъ явлене
Чудно наставя:

Гръмъ се разнася
Отъ небосвода,
Трепетъ обзема
Цѣла природа.